

Nei til en saadan Sum, tager ikke noget Andet bort fra hans Ansvar, end at, dersom engang en saadan ulykkelig Omstændighed skulde indtræde, og han skulde blive anseet straffyldig, vil hans Straf blive den mildeste istedetfor maaskee ellers den strengeste; men, at vi have nægtet Summen, vilde ikke kunne frigjøre ham for Straf. Det er maaskee en sørgelig Ting, at det er saaledes, men, det er nu engang saaledes. Det er sørgeligt, fordi en Minister ikke har anden Maade at frigjøre sig paa for Ansvarlighed af denne Natur end at trække sig tilbage, og det kunne, vi ikke være tjente med. Men, naar der er et ansvarligt Ministerium ligeoverfor en Repræsentation, der har Bevillingsret, saa beholder Ministeriet sit hele Ansvar tilbage, til Trods for, at Midlerne til et eller andet Diemed ikke bleve dem bevilgede; men de have deres fulde Frihed til at trække sig tilbage, til at sige: Naar vi ikke kunne faae disse Midler, tør vi ikke paatage os det Ansvar, som paahviler os. Det er deres Ret, deres eneste Ret. Denne Maade, saaledes at strøe Ansvaret ud paa Rigsdagen, kan ikke gaae an; thi saa vilde det jo egentlig være ulogt, om ikke Ministeriet ved enhver Leilighed, hvor der nægtedes det en hvilken som helst Sum, sagde: Ja, saa lægge vi Ansvaret paa Rigsdagen. Det gaaer ikke an. Ansvaret er Noget, der hæfter ved Ministeriet, ved Ministrenes Personligheder og ved Ministeriet i dets Heelhed. Det kunne de ikke frastige sig, og Ingen kan tage det fra dem. Kongen kan ikke ved et Rescript frigjøre Ministeriet eller Ministrene for Ansvaret; vi kunne ikke gennem nogen Afstemning frigjøre det derfor; det sidder fast. Ministrene kunne frigjøre sig, hver enkelt for sig, ved at sige: Ja, saa kan jeg ikke blive, saa kan jeg ikke udføre det, jeg har paataget mig. Deraf følger igjen, at enhver Forsamling, enhver Rigsdag maa være meget vaersom i Udøvelsen af sin Bevillingsret. Paa hvilken Maade gjøres en Rigsdag vaersom ved saadanne Forhold? Derved, at Ministeriet fra sin Side er meget vaersomt med at forlange Bevillinger. Naar man først erkender, at Ministeriet i Almindelighed kun forlanger det virkelig yderst Nødvendige og aldrig søger at trænge særlige Meningen, Betragtningssmaader og Anskuelser igjen-

nem, kommer ogsaa Rigsdagen til at blive tilbage, hvad Nægtelsen angaaer, og sige: Ligeoverfor en Begjæring, som staaer i en saa fuldstændig Samklang med vor hele Tilstand og Tilværelse, maae vi være vaersomme med at nægte vort Samtykke. Jeg giver slet ikke dette Anvendelse paa denne hele Sag. Min Afstemning i denne Sag skal jeg forbeholde mig. Jeg vil hverken udtale mig for eller imod den. Men forresten troer jeg at maatte give den ærede Minister Ret, naar han har sagt, at navnlig Smedebeslaget til blåse Bomme ikke kan blive gjort saa hurtigt. Jeg vilde ikke sige det sidst, thi det var ikke mig, der havde at udtale det; jeg vidste, at Beslaget var det Vanskelige at skaffe tilveie hurtigt, og ikke Træet. Naar Beslaget er tilstede, vil jeg af det allermindeste Lømmer, der findes, være istand til at skaffe stort Træ nok; thi det kan sættes sammen. Naar Ministeren saa siger: Ja, saadant sammensat Træ er dog ikke saa godt, hverken med Hensyn til sin Modstandsevne imod Bold eller med Hensyn til sin Modstandsevne mod Forraadnelse, saa er det ganske rigtigt, skøndt imod Bold troer jeg rigtignok, at jeg skulde finde en Sammensætningsmaade, som skulde gøre Bommene endogsaa sikkrere, end om de ikke vare sammensatte; imod Forraadnelse vanskeligere, fordi gode Rittforter i salt Vand savnes.

Marineministeren: Det gjør mig ondt, at mine Ord ere bleve saaledes misforstaaede, som om jeg skulde have nedsat Trekroners Styrke som Fæstning. Jeg har tvertimod anført, at Trekroner er af den Styrke, at med de Fortificationer, vi for Dieblikket have, vilde en Fiende ikke let falde paa at angribe det paa anden Maade end ved Escaladering, og dermed troer jeg at have udtalt, at Batteriet er stærkt. — Det er ikke alene min Anskuelse, jeg derved har udtalt; jeg har heri støttet mig paa Defensions-Commissjonen, og har netop anført de Ord, som Commissjonen allerede iffor har fremsat: at en Fiendes Opmærksomhed maatte fornemmelig være henvendt paa at tage Batteriet ved Overrumpling under et natligt Angreb; og Commissjonen har derfor for et Par Aar siden i den anførte Skrivelse atter fremhævet Hens